EUROPEISKA
KOMMISSIONEN

Bryssel den 30.5.2013
SWD(2013) 188 final

ARBETSDOKUMENT FRÅN KOMMISSIONENS AVDELNINGAR

SAMMANFATTNING AV KONSEKVENSBEDÖMNINGEN

Följedokument till

Förslag till Europaparlamentets och rådets direktiv om återlämnande av kulturföremål som olagligen förts bort från en medlemsstats territorium (omarbetning)

{COM(2013) 311 final}
{SWD(2013) 189 final}

ARBETSDOKUMENT FRÅN KOMMISSIONENS AVDELNINGAR

SAMMANFATTNING AV KONSEKVENSBEDÖMNINGEN

Följedokument till

Förslag till Europaparlamentets och rådets direktiv om återlämnande av kulturföremål som olagligen förts bort från en medlemsstats territorium (omarbetning)

1. PROBLEMFORMULERING

Syftet med rådets direktiv 93/7/EEG av den 15 mars 1993 om återlämnande av kulturföremål som olagligen förts bort från en medlemsstats territorium[1] är att säkerställa att sådana kulturföremål återlämnas som klassas som nationella skatter och som förts bort från en medlemsstats territorium efter den 1 januari 1993.

Enligt de nationella myndigheter som ansvarar för direktivet (nedan kallade *centrala myndigheter*) är direktivet nödvändigt för att skydda det nationella kulturarvet. De är dock kritiska till att direktivet endast haft en begränsad betydelse för återlämnandet av vissa kulturföremål som klassas som nationella skatter av konstnärligt, historiskt eller arkeologiskt värde enligt nationella lagar eller administrativa förfaranden i den mening som avses i artikel 36 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (nedan kallade *nationella skatter*).

I konsekvensbedömningen identifieras tre huvudorsaker till detta:

1. De villkor som föremål som klassas som nationella skatter måste uppfylla för att kunna återlämnas, dvs. att de måste tillhöra en av de 15 kategorierna i bilagan (t.ex. arkeologiska föremål, tavlor, målningar, gravyrer eller arkiv) och uppfylla något av ålderskraven (vara minst 50, 75 eller 100 år) och/eller de ekonomiska gränsvärdena (ha ett värde på 15 000, 30 000, 50 000 eller 150 000 euro).
2. Den korta tidsfristen på ett år för att väcka talan om återlämnande.
3. Kostnaden för ersättning till innehavaren. Enligt direktivet ska domstolen tillerkänna innehavaren ersättning om denne har visat vederbörlig omsorg och uppmärksamhet i samband med anskaffandet. Vid tillämpningen i medlemsstaterna kan det fattas olika beslut om beviljande av ersättning (och/eller beslut om ersättningsbelopp) trots att omständigheterna är snarlika. Denna bestämmelse är således en källa till oklarhet och skulle kunna leda till att återlämnandet blir dyrare, och kanske rent av omöjligt, för vissa medlemsstater.

Med tanke på svårigheterna i samband med återlämnande är medlemsstaterna ofta tvungna att åberopa Unescokonventionen från 1970 om åtgärder för att förbjuda och förhindra olovlig införsel, utförsel och överlåtelse av äganderätten till kulturegendom och/eller Unidroitkonventionen från 1995 om stulna eller olagligt utförda kulturföremål[2].

---

[1] Rådets direktiv 93/7/EEG av den 15 mars 1993 om återlämnande av kulturföremål som olagligen förts bort från en medlemsstats territorium (EGT L 74, 27.3.1993, s. 74), ändrat genom Europaparlamentets och rådets direktiv 96/100/EG av den 17 februari 1997 (EGT L 60, 1.3.1997, s. 59) och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/38/EG av den 5 juni 2001 (EGT L 187, 10.7.2001, s. 43).

[2] Konventionerna har inte ratificerats av alla medlemsstater: Unescokonventionen från 1970 har ratificerats av 22 medlemsstater och Unidroitkonventionen från 1995 av 13 medlemsstater.

2. SUBSIDIARITETSANALYS

Genom artikel 114 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt får unionen anta åtgärder för att få den inre marknaden för varor, däribland kulturföremål, att fungera.

Fastställandet av regler för återlämnande är ett sätt att bidra till en fungerande inre marknad. Unionen är dock inte behörig att fastställa vilka de kulturella skatterna är eller vilka nationella domstolar som är behöriga att hantera en talan om återlämnande.

Eftersom enskilda åtgärder från medlemsstaternas sida när det gäller återlämnande skulle kunna hämmas av skiljaktiga nationella bestämmelser antogs direktiv 93/7/EEG i samband med inrättandet av den inre marknaden.

Olaglig utförsel av kulturföremål sträcker sig över gränserna vilket innebär att unionen är mest lämpad att agera på området och att se till att föremål som förts ut olagligen och befinner sig på en annan medlemsstats territorium kan återlämnas. Under det offentliga samrådet uppgav de flesta centrala myndigheter och företrädare för den offentliga sektorn att de var positiva till unionsåtgärder för att förbättra systemet för återlämnande av föremål som klassas som nationella skatter. Däremot ansåg de flesta privatpersoner och privata aktörer att det inte behövdes unionsåtgärder för att få kulturföremål som klassas som nationella skatter återlämnade.

3. MÅL

Det allmänna syftet med initiativet är att bidra till skyddet av kulturföremål inom ramen för den inre marknaden. Det specifika syftet är att ge medlemsstaterna möjlighet att få tillbaka kulturföremål som klassas som nationella skatter och som sedan 1993 olagligen förts bort från deras territorium.

De mer konkreta målen för initiativet är att öka antalet återlämnanden av kulturföremål som klassas som nationella skatter och att minska kostnaderna för återlämnande.

Dessa mål är i linje med rådets slutsatser av den 13 och 14 december 2011 där kommissionen rekommenderas att stödja medlemsstaterna i arbetet med att effektivt skydda kulturföremål i syfte att förebygga och bekämpa olaglig handel med dem och, i tillämpliga fall, främja kompletterande åtgärder.

4. ALTERNATIV

Alternativen har utarbetats på grundval av nedanstående hypoteser.

- Fri rörlighet för kulturföremål är en grundläggande princip som erkänns i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt. I fördraget erkänns också medlemsstaternas rätt att begränsa denna frihet för att skydda sådana kulturföremål som klassas som nationella skatter.
- Det är de enskilda medlemsstaterna som avgör hur begreppet ”nationell skatt” ska definieras och vilka skyddsåtgärder som ska vidtas.
- Endast medlemsstaten har rätt att väcka talan om återlämnande oberoende av om föremålet är offentlig- eller privatägt.
- Direktivet berör inte frågan om äganderätten till det föremål som begärs återlämnat, helt i enlighet med artikel 345 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt.

I rapporten analyseras inte sådana alternativ som inte faller under unionens behörighet eller inte svarar mot reglerna i fördraget.

Förutom **grundscenariot med ”status quo” (alternativ 1)** har följande alternativ granskats[3]:

Alternativ 2: Få de centrala myndigheterna att använda gemensamma verktyg

Kommissionen föreslår användning av ett it-verktyg för att förbättra det administrativa samarbetet och samrådet mellan de centrala myndigheterna.

Alternativ 3: Översyn av direktiv 93/7/EEG

Syftet med översynen av direktiv 93/7/EEG, ändrat genom direktiven 96/100/EG och 2001/38/EG, är att i) utvidga tillämpningsområdet till samtliga föremål som medlemsstaterna klassar som nationella skatter, ii) förlänga tidsfristerna för att väcka talan om återlämnande och för att kontrollera om ett föremål utgör ett kulturföremål och iii) få till stånd enhetligare villkor för ersättning till innehavaren.

Alternativ 4: Uppmuntra medlemsstaterna att ratificera och tillämpa Unesco-konventionen från 1970 om kulturegendom

Kommissionen inleder en informationskampanj för att försöka få medlemsstaterna att ratificera och genomföra Unescokonventionen från 1970[4].

5. KONSEKVENSBEDÖMNING

I princip får inget av ovanstående alternativ några återverkningar på sysselsättningen, miljön, konkurrenskraften och stadgan om de grundläggande rättigheterna.

Alternativen påverkar skyddet av det nationella kulturarvet eftersom en förutsättning för detta skydd är att det finns effektiva mekanismer för återlämnande.

Alternativ 1, 2 och 3 har också en inverkan på hur den inre marknaden fungerar, eftersom de bidrar till att kombinera den fria rörligheten för kulturföremål med skyddet av nationella skatter. Alternativ 3 kan påverka vissa aktörer på konstmarknaden, t.ex. antikvitetshandlare och auktionskammare, som till största delen är små och medelstora företag.

Det har i huvudsak gjorts en kvalitativ analys av alternativen.

5.1. Alternativ 1: Grundscenario (status quo)

Alternativ 1 tillmötesgår inte de centrala myndigheternas önskemål om att direktivet ska bli effektivare när det gäller återlämnande av alla kulturföremål som klassas som nationella skatter.

Svaren på det offentliga samrådet visar att 61,02 % av uppgiftslämnarna i den privata sektorn, mot endast 20,83 % i den offentliga sektorn, anser att direktivet tillräckligt väl svarar mot medlemsstaternas behov när det gäller återlämnande av nationella skatter.

Kommissionen har inga generella uppgifter om de operativa kostnaderna för att tillämpa direktivet. De administrativa kostnaderna för att vart tredje år utarbeta en rapport om

---

[3] Andra alternativ, t.ex. i) att unionen ratificerar Unescokonventionen från 1970 och Unidroitkonventionen från 1995, ii) att utarbeta en unionsstrategi för att få samtliga medlemsstater att ratificera Unidroitkonventionen från 1995, iii) att ersätta direktiv 93/7/EEG med en förordning samt iv) att upphäva direktiv 93/7/EEG, slopades av praktiska skäl redan i början när man började gå igenom olika lösningar.

[4] På Unescos webbplats finns närmare information om de 22 medlemsstaternas genomförande av konventionen från 1970 och om de åtgärder som vidtagits för att bekämpa den olagliga handeln: http://www.unesco.org/new/fr/culture/themes/movable-heritage-and-museums/illicit-traffic-of-cultural-property/1970-convention/examination-of-national-reports/#c280797.

direktivets tillämpning beräknas uppgå till 55 000 euro, vilket motsvarar en ungefärlig årskostnad på 18 000 euro[5].

5.2. Alternativ 2: Få de centrala myndigheterna att använda gemensamma verktyg

I samband med utvärderingen av direktivet konstaterade de centrala myndigheterna en successiv förbättring även om de uppgav att kontakterna var ganska ostrukturerade, bl.a. eftersom det inte finns något gemensamt samrådssystem och p.g.a. språkproblem.

I alternativ 2 ingår användning av informationssystemet för den inre marknaden (nedan kallat *IMI*) för att underlätta det administrativa samarbetet och informationsutbytet mellan de centrala myndigheterna. Systemet har utvecklats av kommissionen och är tillgängligt via internet utan krav på särskilda programvaror. Detta flerspråkiga program är säkert och gör det möjligt för de behöriga myndigheterna att snabbt utbyta information. Det innehåller ett system för elektronisk anmälan, standardiserade blanketter på de olika språken, listor med frågor och svar på olika språk, ett inbyggt verktyg för maskinöversättning och en funktion för uppföljning av ärenden.

För att använda IMI måste man utveckla en särskild modul som är anpassad till direktivet.

Ett sådant verktyg skulle underlätta direktivets tillämpning och öka antalet återlämnanden, särskilt sådana som görs upp i godo.

Vid det offentliga samrådet ansåg en tredjedel av offentliga sektorns företrädare att förstärkt administrativt samarbete och samråd var den bästa lösningen för att underlätta återlämnande av nationella skatter. Däremot ansåg 61,02 % i den privata sektorn att den nuvarande situationen inte behövde ändras och att det inte var nödvändigt med förstärkt samarbete för att få nationella skatter återlämnade.

Kostnaderna för att utveckla en särskild modul och för att driva och underhålla IMI skulle bestridas av unionen. Kommissionen åtar sig också att anordna den utbildning som krävs för modulen.

Kostnaderna för IMI, inklusive personalresurser (IMI-användarna på nationell nivå skulle i princip vara samma personer som de som handlägger ärendet), för utbildning av de olika användarna, marknadsföring och tekniskt stöd, samt för förvaltning av systemet på nationell nivå, skulle bäras av respektive medlemsstat. Tack vare IMI skulle de administrativa kostnaderna p.g.a. skyldigheten att vart tredje år utarbeta en nationell rapport om direktivets tillämpning kunna minskas till 27 500 euro för varje treårsperiod, dvs. ungefär 9 000 euro per år.

5.3. Alternativ 3: Översyn av direktiv 93/7/EEG

Syftet med alternativ 3 är en översyn av de nuvarande bestämmelserna, samtidigt som man gör en konsolidering av direktiv 93/7/EEG, ändrat genom direktiven 96/100/EG och 2001/38/EG.

Med alternativ 3 skulle man i princip kunna åtgärda de främsta orsakerna till att direktivet endast har en begränsad betydelse för återlämnandet av vissa kulturföremål som klassas som nationella skatter. Det skulle svara mot de centrala myndigheternas upprepade önskemål och ligga i linje med rådets rekommendation till kommissionen i december 2011 om att främja kompletterande åtgärder för att effektivt skydda kulturföremål.

Det framgår av det offentliga samrådet att de flesta uppgiftslämnare i den privata sektorn anser att man kan nå målet med effektivt återlämnande av nationella skatter genom en

[5] http://adminburden.sg.cec.eu.int/calculator.aspx.

översyn av direktivet, antingen som ett isolerat initiativ eller i kombination med andra åtgärder, t.ex. en förbättring av det administrativa samarbetet. I den privata sektorn däremot är endast 22,03 % positiva till en översyn av direktivet.

5.3.1. Utvidgning av direktivets tillämpningsområde

En utvidgning av direktivets tillämpningsområde så att det omfattar alla kulturföremål som klassas som nationella skatter, utan kategorisering, ekonomiska gränsvärden och/eller ålderskrav, skulle leda till ett bättre skydd av medlemsstaternas kulturarv. Genom en sådan ändring skulle medlemsstaterna kunna begära att få tillbaka alla kulturföremål som klassas som nationella skatter och som sedan 1993 olagligen förts bort från deras territorium.

Oron för att ett avskaffande av de ekonomiska gränsvärdena, ålderskraven och/eller kategorierna skulle kunna påverka antalet framställningar om återlämnande borde inte vara ett skäl för att motsätta sig ändringen, eftersom en ökning av antalet återlämnanden ju är ett av målen med initiativet.

De flesta centrala myndigheter instämmer i att direktivets tillämpningsområde måste utvidgas. Förslaget om att sänka de ekonomiska gränsvärdena får mycket stort stöd, medan förslaget om att se över ålderskravet, lägga till kategorier eller avskaffa bilagan får betydligt mindre stöd. Vid det offentliga samrådet[6] fördelade sig synpunkterna från den offentliga sektorns företrädare på följande sätt: i) 25 % är positiva till en sänkning av de ekonomiska gränsvärdena, ii) 50 % är positiva till att avskaffa ålderskraven och iii) 25 % är positiva till att avskaffa bilagan.

5.3.2. Förlängning av tidsfristen för att väcka talan om återlämnande och för kontroll av föremålet

En förlängning av denna tidsfrist skulle ta hänsyn till de komplexa förbindelserna mellan medlemsstaterna, utan att man för den skull släpper på den skyldighet att visa omsorg och uppmärksamhet som åligger den återkrävande staten. Ändringarna skulle ge den återkrävande staten möjlighet att agera på bästa möjliga villkor och därigenom öka möjligheterna att få tillbaka föremålet i fråga.

Ändringarna skulle därför innebära att talan om återlämnande i högre grad skulle leda till att föremålen återlämnades. Dessutom skulle mer fördelaktiga villkor för talan om återlämnande få en avskräckande effekt på föremålens innehavare, vilket skulle kunna leda till att fler återlämnanden görs upp i godo.

Vid det offentliga samrådet uppgav de flesta centrala myndigheter och 80 % av offentliga sektorns företrädare att de var positiva till en förlängning av tidsfristen.

5.3.3. Enhetligare villkor för ersättning

För att inte vissa innehavare som handlat i ond tro eller inte visat tillräcklig omsorg och uppmärksamhet ska få ersättning bör direktivet ändras så att det i) fastställs gemensamma kriterier för tolkningen av den ”vederbörliga omsorg och uppmärksamhet” som innehavaren ska ha visat och ii) anges att innehavaren ska kunna bevisa att han har visat vederbörlig omsorg och uppmärksamhet i samband med anskaffandet av föremålet.

Gemensamma kriterier skulle underlätta för nationella domstolar att göra en bedömning av omständigheterna. Om bevisbördan ålåg marknadsaktörerna skulle de vara mer benägna att alltid kontrollera föremålets proveniens i samband med anskaffandet, vilket skulle verka avskräckande på handeln med föremål av tvivelaktig proveniens.

---

[6] http://ec.europa.eu/enterprise/policies/single-market-goods/internal-market-for-products/cultural-goods/results_public_consultation_cultural_goods_en.htm.

Dessa ändringar skulle i hög grad öka antalet återlämnanden och gynna förebyggande och bekämpning av olaglig handel med kulturföremål, särskilt i de länder som drabbas hårdast av denna handel.

De flesta centrala myndigheter anser att det krävs enhetligare kriterier för tolkningen av den ”vederbörliga omsorg och uppmärksamhet” som innehavaren ska ha visat. Däremot vill endast en minoritet att det i direktivet föreskrivs att innehavaren ska kunna bevisa att han har visat vederbörlig omsorg och uppmärksamhet. Vid det offentliga samrådet ville 40 % av de företrädare för offentliga sektorn som var positiva till en översyn av direktivet också att det skulle fastställas gemensamma kriterier för begreppet ”vederbörlig omsorg och uppmärksamhet”. Däremot ansågs det inte nödvändigt att föreskriva vem som ska kunna bevisa att han har visat vederbörlig omsorg och uppmärksamhet.

Kostnaderna för att genomföra alternativ 3 skulle i princip bestå av kostnaderna för att införliva det nya direktivet i nationell rätt.

De administrativa kostnaderna för att utarbeta en rapport om direktivets tillämpning skulle minskas till 11 000 euro per år om rapportintervallet förlängs till fem år.

5.4. Alternativ 4: Uppmuntra medlemsstaterna att ratificera och tillämpa Unesco-konventionen från 1970

Kommissionen skulle inleda en informationskampanj riktad mot de medlemsstater som ännu inte har undertecknat och/eller införlivat konventionen i sin nationella rätt.

Om alla medlemsstater tillämpade konventionen skulle detta komplettera det system som inrättats genom direktivet och i) ge en vidare definition av kulturföremål som bör återlämnas, ii) öka tidsfristen för att begära att få föremål återlämnade och iii) stärka samarbetet mellan de nationella myndigheterna.

Alternativ 4 skulle gynna förebyggande och bekämpning av olaglig handel, eftersom konventionen innehåller mekanismer för detta, t.ex. inrättande av särskilda nationella organ eller skyldighet för konsthandlarna att föra register över föremålens ursprung. Det är dock svårt att ange tidpunkt för dessa ratificeringar och/eller antaganden av nationella lagar för att införa konventionen.

Alternativet skulle inte lösa alla problem med återlämnande av föremål som klassas som nationella skatter, eftersom de stater som är parter i konventionen enligt denna kan återfå kulturföremål som olagligen har exporterats endast om det är förenligt med lagstiftningen i den stat där föremålet befinner sig. Beträffande ersättning till innehavaren föreskriver konventionen att den återkrävande staten ska ersätta den person som köpt föremålet i god tro eller som är laglig ägare av föremålet. Vid det offentliga samrådet ansåg 16 % av deltagarna från den offentliga sektorn och 27 % av deltagarna från den privata sektorn att alternativ 4 skulle öka antalet återlämnanden av nationella skatter.

Enligt tillgängliga uppgifter skulle kostnaderna för en informationskampanj i samtliga medlemsstater uppgå till minst 500 000–1 miljon euro.

Skyldigheten att utarbeta en rapport om direktivets tillämpning skulle ge samma administrativa kostnader som i grundscenariot.

6. JÄMFÖRELSE AV ALTERNATIVEN

I följande jämförelsetabell sammanfattas de olika alternativens kvalitativa konsekvenser:

Jämförelsetabell över alternativen

	Alternativ 1 Status quo	**Alternativ 2** Få de centrala myndigheterna att använda gemensamma verktyg	**Alternativ 3** Se över direktiv 93/7/EEG	**Alternativ 4** Uppmuntra medlemsstaterna att ratificera och tillämpa Unesco-konventionen
Öka antalet återlämnanden	0	+	++	+
Minska kostnaderna för återlämnande	0	+	++	0
Ändamålsenlighet	0	+	++	+
Kostnadseffektivitet	0	+	++	-
Förenlighet med unionens politik på andra områden	0	+	++	+

Omdöme: mycket positiv (++) ; positiv (+) ; neutral (0); negativ (-).

- Alternativ 1 som motsvarar det nuvarande rättsläget bör slopas. Utvärderingen av direktiv 93/7/EEG har ju visat att det endast haft en begränsad betydelse för återlämnandet av kulturföremål som klassas som nationella skatter.
- Alternativ 2 skulle öka antalet återlämnanden, särskilt sådana som görs upp i godo, genom ett bättre genomförande av direktivet.

Det är också kostnadseffektivt eftersom större delen av kostnaderna för informationssystemet för den inre marknaden skulle bäras av unionens budget. Alternativ 2 skulle vara i linje med strategin för bättre styrning av den inre marknaden genom utökat administrativt samarbete och rådets rekommendation av den 13 och 14 december 2011 om att stödja medlemsstaternas åtgärder för att skydda det egna kulturarvet.

Alternativ 2 skulle bidra till att halvera de administrativa kostnaderna genom förenklad insamling av de uppgifter som krävs för att utarbeta rapporter om direktivets tillämpning, vilket skulle innebära en årlig minskning på ca 9 000 euro av grundscenariots 18 000 euro.

- Alternativ 3 förefaller vara det bästa för att öka antalet återlämnanden och minska kostnaderna.

Direktivet skulle ändras så att tillämpningsområdet utvidgas till att omfatta alla föremål som klassas som nationella skatter, vilket skulle innebära att man avskaffade kravet på att föremålen ska ingå i en av kategorierna i bilagan eller vara en del av offentliga samlingar eller inventarier i kyrkliga institutioner. Dessutom skulle den återkrävande medlemsstaten kunna begära återlämnande på bättre villkor och endast behöva betala ersättning till innehavare som kan bevisa att de har visat vederbörlig omsorg och uppmärksamhet i samband med anskaffandet av föremålet. Därför skulle alternativ 3 få särskilt positiva följder för de medlemsstater som drabbas hårdast av den olagliga handeln.

Alternativ 3 skulle också vara i linje med rådets rekommendationer från december 2011 och resultaten av de utvärderingar som gjorts av direktivet.

En översyn skulle också vara ett tillfälle att förenkla unionslagstiftningen på detta område genom en omarbetning av direktiv 93/7/EEG, ändrat genom direktiven 96/100/EG och 2001/38/EG.

Alternativ 3 skulle i princip bara leda till kostnader för införlivande av det nya direktivet och därmed bli mycket kostnadseffektivt i förhållande till målen.

En förlängning av tidsintervallet mellan rapporterna om direktivets tillämpning till fem år skulle minska de administrativa kostnaderna med ca 7 000 euro per år, dvs. från 18 000 till 11 000 euro.

- Alternativ 4 skulle öka antalet återlämnanden men inte ha någon inverkan på kostnaderna för återlämnande.

Alternativ 4 skulle vara i linje med rådets rekommendationer till medlemsstaterna från 2011 om att överväga att ratificera konventionen och närmare samarbeta med Unesco för att förebygga olaglig handel med kulturföremål.

De beräknade kostnaderna för kampanjen förefaller för höga med tanke på att det är osäkert om målen skulle nås. Det är de enskilda medlemsstaterna som avgör om de ska ratificera och/eller tillämpa konventionen. Dessutom skulle alternativet inte leda till minskade kostnader, t.ex. kostnaderna för ersättning till innehavaren och de administrativa kostnaderna.

Mot bakgrund av ovanstående jämförelse föreslås en kombination av de två alternativ som är effektivast för att öka antalet återlämnanden och minska kostnaderna för återlämnande:

- Alternativ 3: En översyn av direktiv 93/7/EEG för att bl.a. utvidga dess tillämpningsområde så att det omfattar samtliga föremål som klassas som nationella skatter, förlänga tidsfristerna för kontroll av kulturföremålet och för att väcka talan om återlämnande och få till stånd enhetligare villkor för ersättning till innehavaren.
- Alternativ 2: Få de centrala myndigheterna att använda informationssystemet för den inre marknaden för att underlätta administrativt samarbete och samråd i samband med genomförandet av direktivet.

Genom detta val skulle man tillmötesgå dels rådets uppmaning från december 2011 om att i tillämpliga fall främja kompletterande åtgärder, dels de centrala myndigheternas önskemål. Vid det offentliga samrådet förespråkade dessutom en tredjedel av företrädarna för den offentliga sektorn en kombination av alternativ.

Genom att kombinera två alternativ skulle man ytterligare kunna minska de administrativa kostnaderna för att utarbeta rapporter om direktivets tillämpning till 5 500 euro per år, vilket bör jämföras med grundscenariots administrativa kostnader på 18 000 euro.

7. UPPFÖLJNING OCH UTVÄRDERING

Det rekommenderade tillvägagångssättet (en kombination av alternativen 2 och 3) kommer att genomföras i form av ett förslag till omarbetning av direktiv 93/7/EEG som bör antas av Europaparlamentet och rådet genom det ordinarie lagstiftningsförfarandet.

Ett system för uppföljning och utvärdering av det nya direktivet skulle i första hand organiseras genom att kommissionen kontrollerar att de nationella införlivandebestämmelserna uppfyller kraven. Denna uppföljning skulle kompletteras med en utvärderingsrapport om tillämpningen av direktivet under de första fem åren. Kommissionen skulle utarbeta rapporten på grundval av medlemsstaternas femårsrapporter om tillämpningen och översända den till Europaparlamentet, rådet och Europeiska ekonomiska och sociala kommittén.

Utvärderingen av det reviderade direktivets effektivitet kommer att göras på grundval av en rad indikatorer, t.ex. antalet förfaranden för återlämnande vid nationella domstolar, antalet återlämnanden till följd av domstolsbeslut och uppgörelser i godo samt uppföljning av förfrågningar om administrativt samarbete mellan de centrala myndigheterna.